

Vorbește-mi iubito!

Nicu Hăloiu

Vorbește-mi iubito!

...

Mă năpădesc câteodată amintiri de demult
Din vremea acea în care învățasem să zbor
Și glasul tău cald cum îmi plăcea să-l ascult
Că îmi păreai o zeiță, frumoasa mea Asinor!

...

De-abia ce venisem de pe Tanis amândoi,
Eram copii materiali întrupați pe Pământ,
Cum m-ai privit am știut că e ceva între noi,
Dar eu nu puteam Asinor, să scot un cuvânt!

...

Ce simțeam era mai mult decât puteam suporta,
Nu puteam să-ți vorbesc când mă-nlănțuiai cu privirea,
Deși în mine de-atunci ceva minunat se năștea,
Iar mai târziu am știut că se născuse iubirea!

...

Dar iubirea aceea curând a-nceput să mă doară,
Din floare frumoasă s-a transformat într-un spin,
Plecasem și am pierdut cea mai prețioasă comoară,
Iar ce-am trăit de atunci n-a fost viață, ci chin!

...

Mă năpădesc câteodată amintiri de demult
Acum sunt cu tine și-mi amintesc cât am plâns
Te rog vorbește-mi iubito că ador să te-ascult,
Ia-mă în brațele tale Asinor și ține-mă strâns!